

да завладѣе царството на инкитѣ, което се намирало въ сегашната държава Перу. Завоевателитѣ опустошили цвѣтущи градове и села, изклали всички князе, благородници и обикновени граждани, като невѣрници, присвоили тѣхнитѣ богатства, натоварили ги на кораби и ги изпратили въ Испания. На завоевателитѣ, наречени конквистадори, било всичко позволено. Тѣ гледали на туземцитѣ като на добитѣкъ, а на културата имъ, като на нѣщо дяволско, и затова разрушавали всичко, каквото имъ попадне. Дворци и храмове били опожарявани, следъ като взимали всичко каквото е по-ценно. Нито молитѣ, нито богатитѣ подарѣци могли да спратъ настѣпването на конквистадоритѣ. Тѣ търсѣли злато и сребро, и жаждата за тѣхъ нѣмала граница.

Столицата на инкитѣ билъ сегашния градъ Потоси. Той е на 4,100 м. надъ морското равнище и презъ време на испанскитѣ нападения ималъ 160,000 население. Въ една близка планина, наречена Сребърна, се намирали сребърнитѣ рудници на инкитѣ. За да не бжде градътъ изгоренъ и населението му избито, царътъ на инкитѣ заповѣдалъ, всичкото злато и сребро, което се намирало въ града, да бжде предадено на испанцитѣ. Хиляди мулета и магарета, натоварени съ скъпи метали, напуснали града и се запжтили по тѣснитѣ планински пѣтища къмъ Тихия океанъ. Тамъ чакала испанската флота, за да отнесе богатата плячка въ Испания. Лекиѣ победи и голѣмитѣ плячки, насърдавали още повече конквистадоритѣ и тѣ се прѣснали и въ съседнитѣ страни. Населението ги считало за непобедими и никой не смѣялъ да се противи. Тѣ донесли съ себе си и огнестрелни